

KAPITOLA 1

V našem domě je jedno zrcadlo. Visí za posuvným panelem v chodbě v horním patře. Můžu se do něj podívat druhý den každého třetího měsíce, když mi matka stříhá vlasy – jedno z pravidel naší frakce.

Sedím na stoličce, za mnou stojí matka s nůžkami v ruce. Prameny dopadají na podlahu do nezajímavého plavého kruhu.

Když skončí, shrne mi vlasy z obličejů a udělá z nich uzel. Všimnu si, jak je klidná a soustředěná. Odříkání se stalo její druhou přirozeností. To o sobě já tvrdit nemůžu.

Pokradmu se podívám na svůj odraz v zrcadle, když matka nedává pozor – nejsem marnivá, jenom zvědavá. Za tři měsíce se člověk hodně změní. Vidím protáhlou tvář, výrazné kulaté oči a dlouhý úzký nos – pořád vypadám jako malá holka, i když mi před pár měsíci bylo šestnáct. Ostatní frakce slaví narozeniny, ale my ne. Bylo by to požitkářství.

„A je to,“ řekne, když drdol připevní. Její oči se v zrcadle setkají s mými. Je příliš pozdě je odvrátit. Místo pokárání se dočkám úsměvu. Trochu se zamračím. Proč mi nevynadala, že na sebe zírám?

„Dneska je tvůj velký den,“ poznamená.

„Ano,“ odvětim.

„Jsi nervózní?“

Na chvíli se zadívám do vlastních očí. Dnes podstoupím talentovou zkoušku, která ukáže, do které z pěti frakcí patřím. A zítra, na Obřadu volby, se pro jednu frakci rozhodnu. Rozhodnu o zbytku svého života. Rozhodnu, jestli zůstanu s rodinou, nebo ji navždy opustím.

„Ne,“ řeknu. „Zkouška nemusí mou volbu ovlivnit.“

„Správně.“ Usměje se. „Pojďme na snídani.“

„Děkuju. Za ty vlasy.“

Políbí mě na tvář a vysune panel zpátky přes zrcadlo. Myslím, že má matka by mohla být krásná, v jiném světě. Její tělo je pod šedými šaty stále útlé. Má výrazné lícní kosti a dlouhé řasy, a když si na noc rozpustí vlasy, snášejí se jí ve vlnách přes ramena. Ale Odevzdaní musejí svou krásu skrývat.

Jdeme spolu do kuchyně. Tahle rána, kdy bratr připravuje snídani, otec mě při čtení novin hladí po vlasech a matka si tiše pobrukuje, zatímco sklízí ze stolu – tahle rána se cítím nejvíc provinile, že je chci opustit.

+++

Autobus páchne zplodinami. Pokaždé, když vjede do díry ve dláždění, hodí se mnou ze strany na stranu, ačkoli se pevně držím sedadla.

Můj starší bratr Caleb stojí v uličce a drží se madla nad hlavou, aby nespádl. Nejsme si podobní. Má tmavé vlasy jako otec, nos jako skobu, zelené oči po matce a ve tvářích dolíčky. Když byl mladší, tahle směs rysů působila zvláště, ale teď mu to sluší. Kdyby nepatřil k Odevzdaným, holky ze školy by na něho určitě zíraly.

Kromě očí zdědil po matce také nesobeckost. Bez zaváhání uvolnil místo k sednutí nějakému mrzoutovi z Upřímnosti.

Muž má na sobě černý oblek a bílou vázanku – standardní uniformu Upřímných. Jejich frakce si cení otevřenosti a pravda je pro ně černobílá, proto ten kostým.

Rozestupy mezi budovami se zmenšují a cesty jsou rovnější – blížíme

se do centra. V mlze se proti horizontu začíná rýsovat černý pilíř, mrakodrap, který kdysi nesl název Sears Tower – my mu říkáme Hlava. Autobus projíždí pod věncem železničních nadjezdů. Ještě nikdy jsem vlakem nejela, přestože nikdy nepřestaly jezdit a koleje jsou na každém kroku. Vlakem jezdí jenom Neohrození.

Před pěti lety položili dobrovolní dělníci z Odevzdanosti na některých cestách nové dláždění. Začali ve středu města a pokračovali směrem k okrajům, dokud jim nedošel materiál. Tam, kde bydlím já, zůstaly silnice rozpraskané a záplatované a jezdit po nich není bezpečné. Stejně nemáme auto.

Autobus se po cestě otřásá a poskakuje, ale Calebův výraz zůstává vyrovnaný. Vzduchem zavíří jeho šedý plášť, jak sahá po tyči, aby udržel rovnováhu. Jeho oči bez ustání těkají a já vím, že sleduje lidi okolo – snaží se vidět jenom je a na sebe přitom zapomenout. Upřímní si cení bezprostřednosti, ale naše frakce staví na nejvyšší místo nesobeckost.

Autobus zastaví před školou. Proletím kolem nevrlice a hrnu se ven. Musím se chytit Caleba, zakopla jsem o mužovy boty. Kalhoty jsou mi příliš dlouhé. Nikdy jsem nebyla nijak elegantní.

Budova Vyššího stupně je ze všech tří škol ve městě – Nižší stupeň, Střední stupeň a Vyšší stupeň – nejstarší. Jako všechny okolní budovy je celá ze skla a oceli. Před školou se vyjímá rozměrná kovová plastika, na kterou po vyučování lezou Neohrození a hecují se, kdo vyšplhá výš. Loni jsem viděla, jak jedna dívka spadla a zlomila si nohu. Běžela jsem pro pomoc.

„Dneska jsou talentovky,“ poznamenám. Caleb je jen o necelý rok starší, a tak jsme ve stejném ročníku.

Přikývne, když vcházíme do budovy. Sotva se ocitneme uvnitř, všechny svaly v těle se mi napnou. Vše kolem působí hladově, jak se do sebe každý snaží nasát poslední dojmy a školní atmosféru. Je zřejmé, že po Obřadě volby už do těchto chodeb nikdy nezavítáme – jakmile si zvolíme, kam chceme patřit, o dokončení vzdělání se postará naše nová frakce.

Všechny dnešní hodiny jsou zkrácené na polovinu, aby se celodenní rozvrh stihl do oběda. Po obědě začnou talentové zkoušky. Už teď mi srdce bije rychleji.

„Ty se ani trochu nebojíš, co ti řeknou?“ zeptám se Caleba.

V místě, kde se chodba rozdvouje, se zastavíme – Caleb bude pokračovat na hodinu matematiky pro pokročilé, já se vydám na dějepis.

Caleb zvedne obočí. „Ty jo?“

Mohla bych mu říct, že už se celé týdny hrozím toho, kam mě zkouška doporučí – k Odevzdaným, Upřímným, Mírumilovným, Sečtělým, nebo Neohroženým?

Místo toho se usměju a řeknu: „Vlastně ne.“

Oplatí mi úsměv. „Tak... zlom vaz.“

Zamířím na oddělení dějepisu a kousnu se do rtu. Nikdy mi na mou otázku neodpověděl.

Na chodbách je tlačnice, přestože světlo, které sem okny proniká, vytváří iluzi prostoru. Chodby jsou jediným místem, kde se v našem věku setkáváme s příslušníky ostatních frakcí. Dav dnes oplývá novou energií, máníí posledního dne.

Dívka s dlouhými, kudrnatými vlasy zakřičí vedle mého ucha „Hej!“ a zamává do dálky na kamarádku. Přes tvář mě pleskne čísi rukáv. Pak do mě strčí kluk v modrém svetru, který patří k Sečtělým. Ztratím rovnováhu a spadnu.

„Klid se z cesty, Škrobe,“ zavrčí a pokračuje v cestě.

Rozhoří se mi tváře. Vstanu a opráším se. Několik studentů se zastavilo, když jsem spadla, ale nikdo mi nepomohl. Jejich oči mě vyprovázejí až do místa, kde se chodba láme. Tohle se lidem z naší frakce děje už několik měsíců – Sečtěllost o nás začala šířit nepřátelské zvěsti a ovlivnilo to i naše vztahy ve škole. Šedé šaty, fádňní účes a skromné vystupování Odevzdaných nám má pomoci zapomenout na sebe samé a současně nechat ostatní zapomenout na nás. Místo toho jsem teď středem pozornosti.

U okna v křídle E se zastavím a čekám, dokud nezahlednu Neohrože-

né. Dělán to každé ráno. Přesně v 7:25 prokazují svou statečnost a seskakují z jedoucího vlaku.

Otec jim přezdívá „uličníci“. Tváře jim zdobí piercingy, po těle mají tetování a nosí černé šaty. Jejich prvořadým úkolem je střežit oplocení, kterým je naše město obeháno. Před čím, to nevím.

Měli by mě uvádět do rozpaků. Měla bych se divit, co má odvaha – vlastnost, které si Neohroženost nejvíc cení – společného s kovovým kroužkem v nosní dírce. Místo toho sleduju každý jejich pohyb.

Vlak pronikavě zahouká a ten zvuk mi rozechvěje hrud. Když se řítí kolem školy, čelní reflektor lokomotivy poblikává a kola skřípou o koleje. Zbývá několik posledních vagónů. A s nimi se z vlaku vyhrne horda chlapců a dívek v černém. Někteří se po doskoku kutálejí po zemi, jiní jen párkrát klopýtanou, než znovu získají rovnováhu. Jeden z mladíků se smíchem obejmě nějakou dívku kolem ramen.

Je to pošetilé, takhle je pozorovat. Odvrátím se od okna a protlačím se davem do učebny dějepisu.